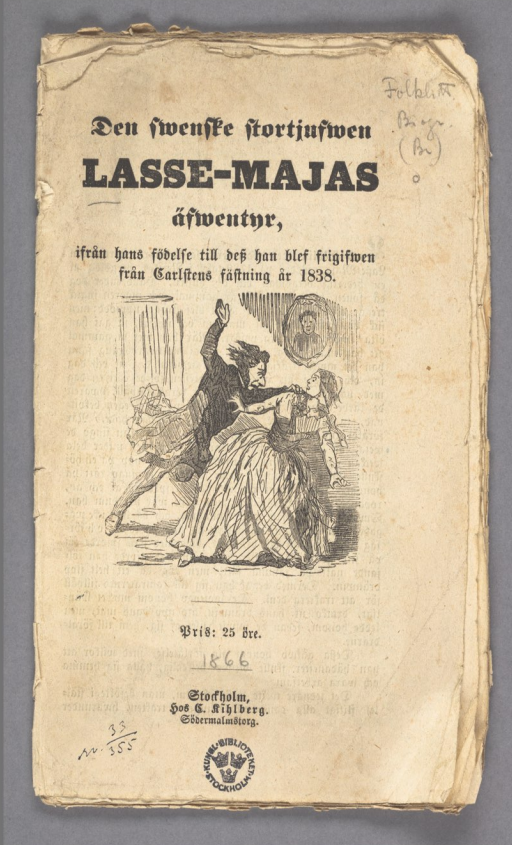

Lasse-Maja

Den beryktade Lasse-Majas äfwentyr :

18 G Br.

Digitaliserad år 2020

Folklit.
Bryg.
(Bv)
o

Den swenske stortjuftwen **LASSE-MAJAS**

äfwentyr,

ifrån hans födelse till det han blef frigifwen
från Carlstens fästning år 1838.

Pris: 25 öre.

1866

Stockholm,
Hos C. Kihlberg.
Ebdermalmstorg.

33
N. 355

SALAM-ESSEN

Lars Molin, den sedermera så ryktbara stortjuwen Lasse-Maja, föddes på 1780-talet i Nerikes bergslags af en hederlig bergsman och des hustru. Hans fader dog då sonen blott war åtta år gammal, och modren ingick tre år derefter nytt gifte. Han blef stränat uppfödd; men fick han ofta stryk af mamma och styffar, så gaf han ofta smörj åt andra pojkar. När han blef så gammal att han måste läsa till sin första nattwardsgång fann han det mycket tråkigt att läsa katechesen dag ut och dag in, och heldre än att gå till presten följde han en dag med några jemuåriga pojkar till deras tidhåll, hwarest de lärde honom spela kort, likwäl på hans egen bekostnad, ty han tappade alla de penningar han hade. När föräldrarna om Söndagen kommo till kyrkan singo de weta, att Lasse icke hade varit hos presten under hela weckan och Lasse, som söbrussett detta, kröp upp på en höskulle innan de kommo hem, så att de ej siugo rätt på honom. Alla menniskor wid gården sprungo af och anropande Lars! Lars lilla! men Lasse war icke dum han. Om natten blef han mycket hungrig, och då han icke wägade wisa sig ännu, smög han sig upp på loftet, och försåg sig med mat och bränwin, hwarmed han smorde sig på sitt gömställe. Efter en ledsam dag gjorde han följande natt på samma sätt, men tog då ett helt stöp bränwin. Dermed begaf han sig till kamraternes tidhåll för att traktera dem. De mottogo honom mycket vänligt, drucko ut hans bränwin, åto npp hans mat, men ledde honom, sedan de sofwit ruset af sig, hem till föräldrarne.

Desa gåswo honom sin förlåtelse, med willkor att han hädanefter skulle blifwa beskedlig, hålla sig hemma och wara arbetsam.

Det sednare tyckte Lasse icke om, utan besökte i stället flitigt alla dans- och lekstugor i trakten, hwarunder

han gi
med br
de penn
sin mor
fäldt åt
Han
mal kärin
fick styck
mökt aitt
i handen
så att ber
af stäm
hade wela
git watten
fräket.
En a
dag, förde
att få bin
men när
läget, så
hela baken
Stefi
hörde han
hade gillrat
tan lös, n
der tillä j
nem ut fu
Wid
stjälta i st
i arf eter
med blank
mindre st
Smeden lä
och gjorde
sedlar att
blanka riks
at resa ic
en kallarm
stutade den
etterdäg id
sta en gån
mycket.
när desj

han gjorde mästerverk i kortspel, trakterade sina wänner med brännwin som han knipit af föräldrarne, och förstörde de penningane, dem han stal, litet då och litet då, än från sin mor och än från styffadern. Ähven såd stal han och sålde åt grannarne.

Han började ähven springa efter flickor. En gammal käring sqwallrade här om för föräldrarne så att han fick stryk af dem. För att hämnas sålde han sig en mörk aston i försät för käringen med en wattenspruta i handen och satte henne plödsligt strålen medt i ansigtet, så att hon föll omkull och dånade. Hon låg länge sjuk af skrämself, men inbillade grannarne att påstkrångarne hade welat draga af till blåfulla med hennes ko och slagit watten öfwer henne sjelf när hon welat hålla fast träket.

En annan gång, på hemresa från staden en wintersondag, förde han om en käring som drog en kälke och bad att få binda den efter Lasse's släda. Lasse dök in derpå, men när han kom i en brant uppförbacke skar han af taget, så att käringen fick åka baklänges på kälken usför hela backen tills hon stjelpste i ett diken.

Sjelf råfåde han också ut för misföde. I skogen hörde han en gång en katta skrifa erbarmligt, emedan man hade gillrat en räjsar med henne. Lasse wille hjälpa kattan lös, men föll derwid sjelf i råfgruppen och fick ligga der tills jordegaren om morgonen kom och frälsade honom ur kuipan.

Wid 16 års ålder lärde Lasse sig af en smed att stjåla i större skala. Hans föräldrar fingo wid den tiden i arf efter en asliden slägtning en packe sedlar, 40 påsar med blanka specieriksdalrar och en mässingskruka med mindre silfvermynt, hwilket allt förwarades i ett skåp. Smeden lärde Lasse att i en degbit taga aftryck af nyckeln och gjorde derefter en dylif, medelst hwilken Lasse kom åt sedlar att börja med några ur hwarje packe, och sedan blanka riksdalrar, 3 eller 4 ur hwarje påse. Swad som af dessa icke leides upp eller gafs åt smeden gömdes i en källarmur. En dag tappade han nyckeln; styffadren hittade den och fann att den passade till penningskåpet, men eftersåg icke om der saknades något förrän hans swägerska en gång kom på besök och wille werla sig till silfvermyntet. Han anstälde då förhör med tjenstfolket, och när dessa naturligtwis nekade för att ha tagit något af

det myckna som fattades, tillkallade han en flok gumma. Lasse blef rädd att hon skulle upptäcka och angriwa honom, hvarsföre han gaf henne 3 riksdaler, med wilkor att hon skulle tiga. Likwäl utpekade hon honom. Lasse som stod wid dörren sprang genast till skogs. Då han märkte att allt folket förföljde honom klättrade han upp i en tät gran, hwarunder folket flera gånger sprang, men utan att se tjuwen. Mot aftonen begaf han sig till ett torp, der han träffade en hustru, som gömde honom i sitt såhus och lät sin dotter Maja gifwa honom mat och hwad han annars behöfde, mot betalning som han hämtade från källarmuren, sedan föräldrarne omsider slutat att hafwa wakt wid gården om nätterna.

En dag, sedan Lasse fått flytta ur sähuset upp på en windsklammare i torpet, föll det honom in att för tidsfördrifs skull taga på sig Majas kläder, — Kors, hwad du ser präktig ut i fruntimmerskläder, utropade Maja när hon fick se honom, och föräldrarne tyckte äfwen att de klädde honom. Då beslöt han att gifwa sig i wäg sålunda förklädd, lät köpa sig granna kläder, lagade till en god matsäck samt wandrade först till Drebro och sedan åt Urboga.

Under wägen dit fick Lasse tjenst som piga i en bondgård och stannade der i tre månader, hwarunder han lärde sig quwifolks-syflor och uppöfde sig till allas belägenhet. Han fick äfwen en nämndemans son till friare, som gaf honom hederliga presenter och war mycket ledsen när Lasse tog tjenst som frökenspiga på en närbelägen herrgård.

Här måste han lära sig sopa, twätta, städa samt af- och påkläda frökvarne. Detta war isynnerhet swårt för honom, och frestelsen att klappa frökvarne blef honom en dag så stark, att han sprang sin wäg för att icke förråda sitt kön. När han kom tillbaka fick han bannor derför, och som han icke twiflade att anledning till sådant snart skulle återkomma, tog han en wacker afton en hop af frökvarnes bästa kläder och började wandra till hemorten.

Hans wårdsfolk i torpet kände icke igen honom i hans gentila drägt. När han yppat sig berättade de, att hans föräldrar trodde, att han tagit wårfsning wid något regemente, och att hans moder af sorg dagligen afstynade och buskade heldre ligga i grafwen, än se honom såsom brottsling dömd till straff och wanära. En afton gick han utanför fönstret och fick se henne. Då hade

Maja,
att gå
nat, w
marföre
i wif
föt och
föer att
der. På
lerare och
honom o
juweler
des på
med en
sternar, fr
500 riksd
På mor
aj wägen
der han t
fallt och
han warm
Den
wägen, tr
för en fre
na, satte
då han w
Erdan
fruntimmer
del i Maj
talming, te
Urboga för
bro stann
det han der
stade, som
fruntimmer
med den
war född
Stochholm
henne då
hon skulle
med wilke
genast ge

Maja, som war med, all möda att afhålla honom från att gå in.

När han wistats här en tid och derunder, bland annat, warit i kyrkan utan att bliwa igenkänd: började matförrådet taga slut, hvarsföre Lasse en natt bröt sig in i wisthuset hos en rik bergsman och tog ett helt last kött och släsk, ost och smör, medwurst, hwetmjöl m. m. För att få penningar besökte han ortens wintermarknader. På en af dessa kurtiserades han ifrigt af en juwelerare och lät af honom öfwertala sig att stanna hos honom om natten. Sedan han druckit så mycket med juweleraren att denne blef plakat och somnade, tog han des plånbok och smög sig ut. Porten war stängd, men med en isbill som stod på gården bröt han upp några stenar, kröp sedan under porten och sprang ur staden med 500 riksdaler och en guldkedja som fanns i plånboken. På morgonen måste han för att undgå förföljare wika af wägen inåt skogen och ligga hela dagen bakom en sten, der han till en början frös jemmerligt. Men sedan snö fallit och lagt sig som ett tjockt täcke öfwer honom hade han warmt som i en dunbädd.

Om qvällen, när han åter wägade sig ut på landsvägen, träffade han der en häst och släda slående utanför en krog, samt en kapprock. Han svepte in sig i denna, satte sig upp och förde tills han war nära torpet, då han wände hästen och lät honom gå.

Sedan han under wintern ytterligare öfwat sig i fruntimmerk-syslor, fått ett falskt prestibetyg samt orlofsedel i Majas namn och gifwit sitt wärdseck hederlig betalning, tog han Maja med sig och reste med skjuts åt Arboga för att vidare resa till Stockholm. Vid Fellingebro stannade han en eftermiddag i en bondgård. Under det han der satt i den lilla trädgården fick en qwartermästare, som egde den närgränsande trädgården, se honom, fruntimmerklädd som han war. Han började samtala med den fina mamseln, som berättade honom att hon war född af hederliga föräldrar och nu ämnade sig till Stockholm för att få tjenst som hushållerska. Han erbjö henne då att sköta hans hushåll, försäkrade att han ej skulle se så noga på 10 rdr mer eller mindre i lön och att hon skulle få fyra pigor under sig. Lasse antog förslaget, med wilkor att Maja äfwen skulle få tjenst, och åtsölsde genast qwartermästaren till hans hemwist. Der öfwerens-

kom att Lase skulle få 100 riksdaler i lön och Maja 16. Derpå wisade han sitt hus; allt war wäl försedt och rummen snyggt möblerade. Med frieri war han genast färdig, men Lase swarade just ingenting. Bondiolket hos hwilket han hemtade sina saker, berättade att qwartermästaren ännu hade i huset en quinna, med hwilken han egde tre barn, men som nu höll på att bliwva bortförd, emedan hon förlorat sitt utseende. De rådde Lase att akta sig för att råka i samma olycka. — Ah, waren icke rädda, med mig skall det icke komma så långt, swarade Lase trankilt.

Första morgonen, medan qwartermästaren war ute på jagt, gjorde Lase sin rund i skafferiet och köket, och när detta war slutadt hemkom qwartermästaren och lernade Lase alla nycklarne samt tillsägelse om hur mycket mat som borde gifwa åt hwar och en medan han reste bort. Sedan han farit och Lase gifwit folket mycket mera mat än de woro wana wid, kom den stackars för-ra hushållerskan med sina tre barn för att taga afsked. Lase behöll då det ena barnet och gaf modren af sina egna pengar 3 r:dr b:ko.

Wid hemkomsten blef qwartermästaren mycket förtörnad öfwer att barnet war qwar, men när Lase förklarade att om han icke wille draga försorg om sitt barn skulle han uppfostra det på bekostnad af sin lön, tag han skeden i wackra hand! han blef till och med öm mot slickan.

Länge räckte icke förtroendet. En dag, då Maja och en annan piga föllo omkull i källartrappan med en dricksjä, blef Lase deröfwer så uppretad att han med en qwasikläpp pryglade dem begge två. Maja blef ursinnig och ropade: Din satans tjuf-Lase nu tycker du att du har makten; förbannad ware den dag, då jag satte fruntimmerkläder på dig din förrymda kanalse. — Hwad, sade den andra pigan, har mamsell rymt? — Wacker mamsell, swarade Maja, det är en förklädd karl. Eter detta utbrott lugnade sig Maja och ångrade hwad hon sagt. Men kamraten yppade händelsen för qwartermästaren, som stiekade eiter länsmannen, så att Lase måste hals öfwer hufwud taga till benen, utan hatt, i tunna saffiansför och med fåga penningar.

Sälunda irrade han omkring i skogarne, blott gårande ett par påhelsningar i små stugor för att få sig litet mat, innan han återkom till Majas föräldrar. Dit

anlände snart hans syster, som icke kände igen honom förän gumman på torpet sade dem hvem han var. De uppade icke hans wistelseort för föräldrarne, buro om natten mat till honom och underrättade honom efter några dagar att läusmannen slog efter honom. Han klädde sig då i en oydriswarens ljusblå rock, tog en wäl fylld matpåse på ryggen och gaf sig i wäg.

Som han ej tyckte om denna grofwa drägt, stannade han redan första natten wid en herrgård, såg sig wäl före, slod ut en ruta, stack in handen, lyfte af hakarne, öppnade fönstret och kröp in i ett rum, der han fann en hof kläder som kastades ut genom fönstret. Sedan gick han in i ett annat rum, der han hörde en person snarka och ett fickur öfwer fången picka. Han tog klockan, smög sig åter ut, klädde på sig de stulna kläderna och war nu i hast förwandlad till en sin herremän.

Med tillhjelp af en häst som fastogs på en äng kom han efter ett dygns färd till Arboga, der han gick ombord på en jakt, som skulle affegla till Stockholm. Skepparen och alla passagerarne trakterades genast på bästa sätt.

Anländ till Stockholm måste Lase ligga qwar på skutan om nätterna, emedan han hwarken hade pass eller betyg att uppvisa, tills en dag ett fruntimmer, som kom ombord, lofwade att skaffa honom husrum. Hon förde honom till sin bostad i Skottgränd och inkwarterade honom i sitt eget rum, ja till och med i sin egen säng. Lifwet här blef muntert för Lase, men också dyrt; på promenader, lustresor och spektakler åtgingo snart alla hans penningar, så att han måste sätta det sednast stulna gulduret på assistansen. Fruntimmeret wille äfwen sätta ut sina klädningar, men då tag Lase den ena på sig flätade sitt hår, parfymerade sig med rosenpomada och luftwatten, hwarefter begge skönheterne wandrade ut. På skeppsbron träffade de en halfsull sjökapten som bjöd dem att fara ut på hans fartyg. Sjömannen som skolat efterse hans wid mellantrappan liggande båt, hade gått upp i staden, så att kaptenen sjelf, måste ro de hederwårda damerna ut till fartyget, der ingen menniska förut fanns. Efter betydligt drickande der släckte Lase ljuset liksom af wåda, hwarpå kaptenen i tyllan snart somnade. Då tog Lase ett schatull som han sett stå på bordet; kamraten anammade två fickur och en plånbot, och begge begåfwo

sig i julen till Backartorgsöfwen. Der slogo de sönder schatullet, uttogo de deri förwarade penningar och andra dyrbarheter, lade stenar i skrinet och sänkte det samt begåfwio sig hem, der Lasse genast återtog karllädrerna och gömde tjuvgodset. Det bestod af 2,000 riksdaler i sedlar, en hopy utländiskt guld- och silfwermynt samt guldnipper och silfwerpyjeser.

Sedan de såta wännerna köpt en mängd granuläster och roat sig på bästa sätt, begaf sig Lasse till Westerås, och werlade der bort en del af det utländska silfwermyntet. Derester reste han till Köping, men längre wågade han icke åka, af fruktan att blifwa igenkänd, utan wandrade till Majas hem. Der fick han med beströfwelse weta att Maja allsedan hennes sista sammanwaro med honom sutit höktad på Örebro slott. Under det han uppehöll sig hos föräldrarne i några dagar blef han upptäckt. En hopy karlar insunno sig en dag, fasttogo och bundo honom samt förde honom sålunda till hans föräldrar. Hans moder war nära att swimna wid åsynen af sin olycklige son, och alla slägtingarne wakade under tårar hos honom hela natten.

Följande morgon kom länsmannen och förpassade honom till Örebro häkte. Under wägen dit försäkt han rymma, men blef genast fasttagen och pryglad samt försedd med handkläningar. I arresten fattes en grof träbläck på hans ben och han fick sällskap med en hopy andra misbdådare, bland annat en beryktad tjuw, kallad Silfwer-Jan, som gaf honom många råd, t. ex. att aldrig fjäla från de fattiga, att aldrig taga något med wåld, utan endast med list, och aldrig suppa sig full, m. m.

Maja träffades äfwen och affördes jemte Lasse till tinget. Hon blef tillsagd att neka för all weiskap om Lassens stölder, och äfwen han sjelf nekade till allt, utom stölden hos föräldrarne. Men som den kapprocken, hwilken Lasse en gång hade tagit ur en släda, som han åkt med ett stycke, blef funnen i torpet och han ej wille låta Majas far lida derför, sade han att denne köpt kapprocken af honom. Han blef således dömd till fyratio par spö, men fick försona dem med böter, dem hans föräldrar erlade, och måste undergå uppenbar kyrkoplift. Maja såsom medwetade af stölden, fick tjugu dygnns watten och bröd.

Lasse
lust att ar
dotter, för
att delaga
da så upp
så komma
han sig i
sig klädd
träffade ha
tanke att
Lasse att
ligen upp
trötande a
mycket pen
stapet att
han gick.
nåddurkar
och sprang
landsbonde
hederliga d
ät, gömde
kläder, och
ungefar wi
Stjuns
icke igen
dansk-sälls
i taf kom
att ett junn
utgörande
war rätt å
re, och det
Dörk
öfwerätt
daler mind
fall war ti
nellig lång
så riktigt
kläde åt f
fett, hwar
eter Lasse
stera.

Lasse stannade nu i hemmet en tid, men hade icke lust att arbeta, utan mer att helsa på sin moster och hennes dotter, för hvilka han berättade alla sina äfventyr, samt att deltaga i alla ortens nöjen. Härvid fick han dock lida så mycken smålek, att han allmera längtade efter att få komma ut i werlden. För detta ändamål skaffade han sig i hemlighet änyo fruntimmerskläder samt begaf sig klädd i dem en afton till Gammelbo bruk. Der träffade han i gården inspektoren, en äldre man, som, i tanka att han hade en wacker flicka för sig, öfvertalade Lasse att stanna hos honom om natten. Lasse gick slutligen upp med honom på hans rum och fick taga i betraktande alla hans skatter, bland annat en koffert med mycket penningar uti. I detsamma kom bud från herrskapet att inspektoren skulle komma ned för att äta. Han gick. Lasse öppnade genast kofferten, stoppade två nåsdukur fulla med pengar, hoppade ut genom fönstret och sprang sin wäg så fort han orkade. Med en Werm-landsbonde, som han träffade, åkte han så fort denne för hederliga drickspeningar kunde få hästarna att springa hemåt, gömde det stulna på säkert ställe, bytte hastigt om kläder, och gick derefter till en dansstuga. Han dufkom ungefär wid samma tid som inspektoren saknade sin kassa.

Skjutsbonden inkom äfwen i dansstugan men kände icke igen Lasse, som undsågnade både honom och hela dans-sällskapet. När glädjen wid midnattstiden stod högt i tak kommo tre personer ridande i sträck och berättade att ett fruntimmer stulit hela brukskassan på Gammelbo, utgörande 18,000 riksdaler. Alla menniskor tyckte att det war rätt åt inspektoren, hvilken war känd som en guida-re, och det föll ingen in att misstänka Lasse för stölden.

Först efter flera dagars förlopp fick han tillfälle att öfverräkna summan, som befunns utgöra flera tusen riksdaler mindre än inspektoren hade uppgifwit, men i alla fall war tillräckligt stor att ingifwa Lasse en öfwerwin-nelig längtan efter att få återkomma till Stockholm och få riktigt roa sig. Han lät derföre i Drebro köpa fint kläde åt sig; en skraddare sydde kläder deraf och en kof-fert, hwaruti linne och småsaker lades, anskaffades, hwar-efter Lasse en natt lät en bonde skjutja sig ända till We-sterås.

Här utgaf Lasse sig för brukspatron Erikson från Bergslagen, och gjorde bekantskap med en handlande som erbjöd honom plats i sin wagn till Upsala. Derefter tog han bonden med sig till landskansliet och begärde pass, under uppgift att det wore en af hans egna bönder som skjutat honom till staden och att han icke uttagit pass i Drebro län, emedan han der icke wetat att han skulle behöwa göra någon resa till Upsala och Stockholm. På dessa skäl fick han pass, hwarpå han reste till Upsala med handlanden, i en präktig Wiener-kalesch.

I Upsala war marknad, och handlanden öppnade der försäljning af italienska guld och silfverarbeten samt juweler. Sina penningar, utgörande 4,000 rdr, nedlade han i Lasses koffert; de lefde yppigt. Bordet war alltid betäckt med de finaste winer och de läckraste rätter.

Under resan från Upsala till Stockholm höllo de på att blifwa utplundrade. När de hade hunnit till wårds-huset Silfwerdal, en mil utom Norrtull, blef kofferten lösskuren från wagnen. De kände en rykning, liksom man wetat taga bort kofferten, men det war något som höll honom qwar. Lasse och handlanden hoppade genast af och frågade hwad som war på färde. Handlanden framdrog en pistol och hotade att skjuta. Lasse kände efter kofferten och fann den ligga på wägen, men ingen människa syntes. En resande som kom åtande efter i chås fick sig ett slag af en störr och åkdonet kullstjelt, men när han ropade på hjelp och Lasse samt handlanden skyndade till honom springo bostwarne till skogs. Kofferten fastbands åter och resan fortsattes till hufwudstaden, der våra resande togo logis på ett bättre ställe.

Sedan detta wäl war bestäldt wandrade Lasse ut för att uppjökla sin fordua älskarinna i Skottgränd. Han fann henne icke der, ty hon hade blifwit förd till spinnhuset.

Under tiden hade i hemorten ifrigt letats efter Lasse och skjutsbonden hade slutligen i sullan och willan omtalat att han skjutat den eftersökte till Westerås, hwarjöre han blef insatt på Drebro slott. Nu söllo starka misstankar på Lasse för földen å Gammelbo, och inspektoren skickade genast en bothållare till Stockholm för att låta arresteras tjuwiven. Wid ankomsten till hufwudstaden efterfrågade han den föregifne brukspatron Erikson. Det upplystes att denne icke anmält sig annat än wid tullen, men po-

liten inofade
när han
i Sperlings
förmågan
blef han, eter
wid man som
på marknaden
hördingsember
domtel under
till Smedjegår
Eter ätt
färran, förslä
koffert med sin
sluwa å wår
qwarter, der
kofferten och
ett par gamla
byxor och någ
tung som för
Lasse för sje
rifidaler. We
förran så att
warne, som l
på sin wakt
och låt den
han där höll
och togo hast
blifwa in, me
fänge till den
i ett skjut, si
skjwande. Sk
skref åt honom
gjorde mycket
waten och m
fått händerna
Lasse gaf hon
wudet i en w
slagsmål, men
na glödgade
I glädjen hö
nitta fångdra
genom till hä

lifen snofade ändock upp hwar han fanns, och en dag när han war bjuden till middag hos en af sina bekanta i Sperlings backe, ankommo dit en gewaldiger och en uppsyningsman för att kalla honom till polifen. Derifrån blef han, efter i hans bostad företagen visitation, hwar wid man fann 1,150 riksdaler i penningar och en mängd på marknaderna inköpta dyrbarheter, förpassad till landshöfdingsembetet i Drebro län för att wid wederbörlig domstol undergå ransakning, och fördes, att börja med, till Smedjegården.

Efter åtta dagars wistande der sattes han på fångfärran, försågs med trädblack och jernhandskar, sät sin koffert med sina kläder uti färran, och transporterades sålunda å wäg. Första qvällen kom han till ett nattkwarter, der han lockade folket att bryta upp botten i kofferten och uttaga alla kläderna samt i stället instoppa ett par gamla hästtåcken, en trasig säck, ett par urslitna byxor och några andra lumpor, så att kofferten blef lika tung som förut. Det mesta af de uttagna sakerna sålde Lasse för sjerdedelen af deras värde och sät sålunda 25 riksdaler. Med desas tillhjelp fyllde han en dag fångförarn så att han somnade, hwarefter han tog handklävarne, som lågo bak i färran, och skruwade dem fast på sin waktare, kastade bort nyckeln, wände om hästen och lät den gå samt sprang sjelf inåt skogen. Medan han här höll på att slå sönder blacken, kommo tre bönder och togo fast honom. Lasse bjöd dem penningar för att blifwa fri, men de wille icke taga mutor, utan förde sin fånge till den krog, der han kort förut hade warit. Der, i ett skjul, stod hästen och färran med fångföraren uti, sofwande. Folket trodde först att det war en tjuf och skrek åt honom; jo, du har burit dig wacker! åt, du; samt gjorde mycket spektakel af honom. När han blef riktigt waken och man slagit sönder handklävarne, så att han sått händerna lediga, gaf han Lasse en duktig örfil, men Lasse gaf honom genast en igen, så att han stalp på hufwudet i en wörtbytta. Nu höll det på att bli allmänt slagsmål, men Lasse bilade det genom att taga in en kanna glödgadt brännwin och betala den förstörda wörten. I glädjen häröfwer sålde honom alla de församlade till nästa fångförarställe, sedan de likwäl försigtigis läst fast honom till händer och fötter.

Så framkom han till Drebro och derifrån till Gam-
melbo tingsställe. Ransaktning försiggick på några dagar
och slutade dermed att Lasse blef frifärd, emedan inspek-
toren ej kunde bestämdt igenkänna hvarken honom eller
de från polisen nedfända penningarne, och för öfrigt inga
wittnen funnos, utan twertom flera som intygade att Lasse
warit på dansstugan wid samma tid som stölden stedde.
Det enda onda som wedersfors Lasse war att inspektoren
och länsmannen en dag i häkte piffade honom blå och
blodig för att förmå honom till bekännelse, men också
förklarade hela nämnden dagen derefter att länsmannen
och inspektoren skulle för sitt försärande blifwa ställda
under tilltal.

Wäl utkommen och åter försedd med sina penningar
reste Lasse i sällskap med sin kusin, en ung flicka, till
Stockholm, och det utan några smyg- eller krofwägar
samt med pass i eget namn. Under segling från Arboga
till Stockholm stötte jakten på en klippa, så att alla pass-
sagerarne foro ur sina kofor och rusade upp på däck samt
halsnakna ned i båten, utom fem personer som omkommo.

Alla de räddade quarblefwo på ett wårds hus till des
deras saker blifwit bergade; Lasse fick wänta tre wector
på sina, hwarpå färden fortsattes landswägen. Wid an-
komsten till staden togs quarter hos en wikualiehandlare
R — l på Norrmalm, slägt till kusinen, och så började
Lasse föra sin kusin omkring att bese stadens märkwärdig-
heter och smaka des nöjen. Sin gamla bekanta från
Skottgränd, som nu satt på spinnhuset sticlade Lasse 5 riksdaler.

Slutligen återreste begge till hemorten och Lasse blef
mycket wäl emottagen der, emedan hans kusin berättade
hans anständiga upprörande. Han undgick likwäl icke då
och då speglosor af sockenboarne, fann äriwen arbetet träs-
ligt och skaffade sig dertför ånyo fruntimmerskläder samt
begaf sig åter till Stockholm. Under wägen lade jakten
en söndag till wid Hesselbyholm i Strengnåstrakten, och
alla passagerarne gingo i land för att skaffa sig mat
hwarpå blifwit alldeles slut ombord. Friherrinnan som
rådde om egendomen gaf dem tillräckligt härar och fattade
så mycket tycke för Lasse, att hon erbjöd honom, som då
spelade fruntimmer, tjenst som huushålleriska på gården.
Han antog förslaget och quarstannade här ett och trefjer-
dedels år, till allas nöje, men plågades, ehuru godt han

än hade det, likwäl ofta af tanken på att han spelade falskt spel, hvarföre han efter nämnde tids förlopp flyttade till Stockholm, hyrde sig möbleradt rum hos en enkefru och anmälde sig ordentigt i polisen. Han träffade der samma gewaldiger som förra gången hade arresterat honom, men blef icke igenkänd utan mycket höfligt bemött.

Under sin glada wistelse i Stockholm denna gång hade Lasse många äwentyr. Först gjorde han bekantskap med en handelsbokhållare, som underhöll honom en hel månad, bjöd honom ofta på operan och gaf honom rika presenter. Derunder hände att han, wid det han åkte i en hyrwagn från Krästriket, hittade en plånbok med 300 rdr i wagnen, och en annan gång att han blef anhållen af en karl som wille råna honom och som han måste slå i backen för att blifwa fri ifrån. En annan gång följde han en herre upp på des runn, och passade på, medan herrn gick ut i ett annat rum efter ljus, att knipa en plånbok med 500 rdr ur furtutstiekan och springa sin wäg, hwarpå han kastade sig i en åkarsläda och körde ut till Tallkrogen för att i fred och ro få räkna pengarne. Åkaren blef så trakterad att Lasse sjelf måste föra hem åkaren, liggande i slädan. Wid tullen frågade besökaren om han hade något att föra. Bara ett gammalt swin, swarade Lasse. Besökaren öppnade bommen sedan han sett waran.

Sedan Lasse ytterligare knipit en plånbok och ett par fikur begaf han sig till Arboga och gjorde bekantskap med en Italienare, som hade förtjenat mycket penningar på att sälja granulåter. Honom helsade han på en aften, medan han war borta, och tog 45 rdr i sedlar samt några silfverriksdalar.

Wid ytterligare färd till fots åt hemorten mötte Lasse en gammal gubbe som gick på kryckor. Den gaf han en blank riksdaler och fick derför många wälsignelser. Der efter måste han ge sig inåt skogen och gjorde der i en aflägsen bondgård ett fynd af en hop matwaror, 8 matkedar, 12 testedar, 1 förläggarslef, en sockerast med tång och 1 gråddsnipa samt 13 rdr i penningar. Med dessa satte han sig på ett ställe i skogen för att öfwerse dem och tillika kamma sitt hår. I detsamma warsblef han en bonde som med bössan i handen stod och såg på honom. Lasse blef först rädd, men repade sig snart och gick emot honom, låtande en schal släpa efter sig. Bonden bockade sig ödmjukt troende det wara skogsfrun. Önska dig något, sade

Lasse. — Jag önskar jag kunde skjuta wäl, swarade bonden. — Gå då rätt ut i norr till des du finner en tjäder i toppen på ett högt träd; den skuter du! när du kommer hem, går du nio steg norr om ditt hus och skuter ett skott åt hwart wäderstreck, hafwande en fjäder af tjädern i bössan hwarje gång, och sägande:

Med alla windar kallar jag
fåglar utaf alla slag.

Sedan träffar du allt hwad du will. Derpå gick bonden, sedan Lasse på köpet gifwit honom en blank riksdaler.

Efter sex weckors wistelse i hemorten tog Lasse tjenst hos en inspektör som hushållerska, men då inspektören friade till honom och, efter erhållen korg, tog sig en annan brud från Arboga, hwilken, i anseende till Lasses starka skäggväxt, började misstänka honom, gaf han sig af sjelfwa bröllopsnatten, medtagande ur inspektörens kas-sa 100 rdr till respengar.

Han uppehöll sig några dagar i tyfthet i Örebro och hörde sig derunder första gången kallas Lasse-Maja. Efterpaningarne efter mamsellen med skägget bleiwo så stränga, att han en natt nödgades ånyo gifwa sig ut i skogen, och tog vägen åt Bergslagen. Under sina wandringar bröt Lasse-Maja sig en natt in uti en bondstuga för att åtkomma mat. Bonden, som sof i stugan tiodde först att det war katten som gick i mjölkflåpet, och ropade schas katt; men när om en stund buller åter hördes sprang han upp och tog fast Lasse-Maja. Ljus tändes och annat folk inropades, som visiterade hans knuten. När de deri funno rakask och knif, begrepo de att de hade Lasse-Maja hos sig. Lasse köpte bränwin af bonden, lät glödgga det, trakterade alla som kommo och hylde dem, så att efter ett par timmars förlopp allesamman och fjärdingsmannen med lågo på golfwet i djup sömn. Desförinnan hade de likwäl satt handkläfwar på Lasse och med en länk fästat honom wid golfwet. Mot midnatten låsade han händerne ur fängslet och gick sin väg. Medkommen till landsvägen träffade han en häst och släda med en sofwande bonde uti. Han satte sig i och förde tre mil samt fortsatte derefter färden till fots. Efter åttio besök på ställen, der han icke wägade stanna, kom han nattetid till några stora byggnader, der han med ett jernspett, som hittades på gården, bröt sig in. Han kom in uti en stor sal, hwarest han påträffade en låda full

med M
rum, de
meroflä
en bysk
ningar,
kom han
Lasse-Maj
hus, hwar
ter honom
Höfjan
topp och
stadig och
till ju tö
några dag
kom han
och tog en
sja en prop
Söderman
och utgaf
i Arboga
framwande
men Lasse-
misstänkt.
Härifrån
Stockholm,
ualliehandl
från Wern
Bedarne, s
nans fika.
på Kungsh
Lasse-Maja
och hwen
stap. Man
till win på
hans bestäm
mans ut till
knep en flo
kom Bajars
uppliana,
nod i Uvja
färdes en
mycket iall

med silfver; den satte han utanför dörren. I ett annat rum, der folk sof, byltade han ihop åtskilliga fruntimmerskläder och lade dem i salen. Ytterligare tog han i en byråklaff allt hwad han i mörkret kunde anse för penningar, men när han derefter skulle anamma ett fickur kom han att stöta på ett klaver, hwarwid folket wakenade. Lasse-Maja sprang då ut och tog sin tillflykt till ett höns-hus, hwarifrån han hörde huru man öfwerallt letade efter honom.

Följande natt kom han fram till Majas föräldrars torp och fick hwila några timmar. Maja hade blifwit stadig och fått sig en säkman. Han begaf sig derifrån till sin förra skutsbondes stuga och hwilade ytterligare några dagar, samt begaf sig derefter ånyo åstad. Snart kom han till en herregård, der han bröt sig in i stallet och tog en ypperlig svart häst samt i wagnshuset och tog sig en prydlig skrinä och reste dermed genom Arboga åt Södermanlands sidan. Der stannade han på en prestgård och utgaf sig för en mansjell från Stockholm, som varit i Arboga och hjälpat på slägtingar. Om middagen kom fremmande dit, och bland dem en rådmän från Arboga, men Lasse-Maja stälde sitt tal så wäl att han icke blef misstänkt.

Härifrån fortsattes resan med den stulna hästen till Stockholm, hwarest Lasse-Maja tog qwater hos en wiktualiehandlande, utgifwande sig der för en prestfru från Wermland. En dag, då han promenerade wid Röda Bodarne, såg han en karl knipa ett fickur ur en annans ficka. Han följde efter honom till ett näringsställe på Kungsholmen och derifrån vidare. Slutligen gick Lasse-Maja till honom, sade att han hade sett fickstölden och hwem han sjelf war samt föreslog honom kompaniskap. Mannen hette Bajard. Sedan de druckit en burtel win på Mäster Anders följde Lasse-Maja honom till hans bostad i Kungsbacken. På aftenen åkte de tillsammans ut till Teräwa, der Lasse-Maja under ett slagsmål knep en klocka och Bajard en plånbok. Följande dagen kom Bajard till Lasse-Maja, hvars bostad han lyckats uppspana, och föreslog honom en resa till Distings marknad i Upsala för att göra affärer. Lasse-Maja tyckte icke särdeles om sällskapet, sedan han uppträckt att Bajard war mycket fallen för att supa, men han tordes icke gernu ne-

ka, utan lagade sig i ordning, tog affled af sin wårdinna, betalade henne i banko hwad hon begärde i riksgärls för loziet, förde sin häst ur wedboden, der han måst stå i brist på stall, satte sig i slådan med Bajard och for åstad en morgon. När de kommo till Stallmästaregården wille Bajard nödwändigt dit för att få sig en sup, men medan de woro inne blef hästen yr och slog sönder sinnerstängerna, så att Lasse-Maja måste köpa ett par andra för 6 riksdaler. Härdknäppen blef honom således ganska dyr. Wid Pichhus frog woro de äfwen inne, och desutom klunkade Bajard så slitigt ur ett krus, att han måste bäras in på Märsta. Wid Flottfund åto de middag, och kort derefter woro de wäl framme i Upsala. Om eftermiddagen spatserade de i staden och sågo sig om samt öfverenskommo derwid, att om den ene bleswe fasttagen skulle den andre genast resa sin väg.

Följande morgon gingo de ut för att försöka sin lycka. Bajard kney snart i trängseln en floka, men botten war bara pinsback. Kort derefter nöy någon Lasse-Maja i armen och sade: god dag Lasse, är du här? Lasse-Maja wände sig om och igenkände en skojare som samtidigt med honom sunit på Drebro flott. Lasse-Maja tog honom genast i hand, bad honom wara wälkommen till marknaden, bjöd honom in på en källare och trakterade honom samt bad honom icke förråda honom, så skulle wedergällning icke uteblifwa. Efter en liten stund begärde skojaren att få låna 10 riksdaler, men Lasse-Maja swarade att han skulle få framdeles. Skojaren mumlade då några ord och gick.

När nu Bajard och Lasse-Maja inkommo på ett trafikörställe inträdde fiskalen och två stadsiwakter der. Fiskalen frågade efter den resande frun och wisades in uti ett inre rum, dit han genast gick och fattade i Lasse-Majas klappa. "Hwad will ni mig; får jag inte wara i fred?" ropade Lasse-Maja. Fiskalen gaf genast tecken åt waktens, men i detsamma gaf Lasse-Maja honom en sinkadus, så att han damp på hufwidet borta wid kakelugnen, och sprang derefter ut i folkhopen. Bajard slog onkull den ena stadsiwakten och kom sålunda äfwen ut.

När Lasse-Maja kom till sitt qvarter war fiskalen i hamn och hæl efter honom, så att han ej wågade stå in, utan sprang ur staden. Efter långt lunkande träffade

han en
derifrån
genast n
gade eft
Upsala,
att göra
en karl,
Maja be
Hon erbj
sig borta
en verä
morgnarn
han allid
wid godt
Under
en tidger
dagarne,
wid upp
ifrån till
wid Stor
Lasse-Maja
ninggatan
ett par ha
trafterade
och följand
Hon wisad
ter en pol
näs om de
terna gån
Mariarraf
holmen, o
han åter
han ut till
ningarne
garne, tre
för den sal
Turisferad
ha litt
Ricka an
snart h
de begg
der wo

han en bonde, med hwilken han fick åka till Alfike, och derifrån tog han skjuts till Stockholm. Der sökte han genast upp Bajards wärdbinna i Kungsbacken. Hon frågade efter Bajard. — Jo, han stannade med hästen i Uppsala, svarade Lasse-Maja. — Ah, det är icke wärdt att göra några omswep sade hon; jag wet nog att ni är en karl, så att ni kan tala om allt ting för mig. — Lasse-Maja berättade då förloppet och frågade henne om qvarter. Hon erbjöd honom det hos sig, med wilkor att han hölle sig borta om dagarne. Han fick nu ligga på golwivet i en wrå uti madamens sängkammare och gå ut kl. 6 om morgnarne; om qwällarne när han kom hem igen måste han alltid hafwa brännwin åt kättingen för att hålla henne wid godt lynne.

Under denna tid gjorde Lasse-Maja bekantkap med en krögeriska på Söder, hos hwilken han ofta tillbragte dagarne, och som han, klädd i fruntimmerskläder, hjälpte wid uppställningen. En afton när han war på wäg derifrån till Kungsbacken såg han en herre i en möbelbod wid Stor kyrkobrinken stoppa en stor sedelbunt i fickan. Lasse-Maja följde honom till en galanteribod wid Drottninggatan och tog der pengarne, under det han frågade på ett par handskar. Det war öfwer 200 riksdaler. Deraf trafikerade han wärdbinnan i Kungsbacken med brännwin, och följande dagen krögeriskan på Söder med bakelser. Hon wisade honom icke bättre tacksamhet än att sticka efter en polisuppsyningsman, men Lasse-Maja, som fick nyss om detta, gånnde sig bakom porten medan polisbetjenterna gingo in, iprang derefter nedåt Fatbursjöb, öfwer Mariatrakten, från Nagwaldsbro öfwer isen till Kungsholmen, och vidare till Trauebergssbro. Natten tillbragte han åter i Kungsbacken, och dagen derefter promenerade han ut till Djurgården. Der såg han af annons i Tidningarne att den herrn, från hwilken han hade stulit penninngarne, trodde sig hafwa tappat dem; således war han lugn för den saken. Wid hemgåendet togo två sjömän fast honom, kurtiserade honom och förde honom uppåt skogen för att ha litet roligt med honom. Lasse-Maja war för stödad flicka att göra motstånd midt på öppna wägen, men så snart han war kommen upp i skogen kringklappade han de begge sjömännen och lärde dem att wisa aktning mot det wackra könet.

Följande dag kom Bajard hem från den olyckliga Upsala-resan. Han hade sålt alla Lasse-Majas der qwarlemnade saker, bytt bort den vackra skrindan och slädfällan; den granna hästen hade blifwit så mager att dagern lyfte genom honom; Bajard sjelf war så utan pengar att Lasse-Maja måste gifwa honom af sina. Icke heller fick Lasse-Maja numera behålla sin bädd hos karingen i Kungsbacken, utan måste ligga på bara golfwet. Detta föreföll honom så hårdt att han heldre gick ute en natt. När han då händelsewis kom upp på Söder erinrade han sig krögerskan som hade welat lemna honom i polisens klor. Han klättrade öfwer ett plank till hennes gård, gick in genom köksdörrstret till krogkummet, tog penningarne ur lådan, tre fickur ur en annan låda, några silfverskedar ur en tredje samt ett fickur, en penningbundi och ett par guldbhängen ur fruns egen sängkammare, der hon låg och sov södt. Slutligen byltade han ihop alla hennes kläder, åt och drack litet, samt begraf sig klokan half 5 på morgonen till sitt qwarter. Men det war icke mycken wälsignelse med allt hwad Lasse-Maja tog; ordspråket sannades att hwad med orätt fås, med sorg förgås. Inom några dagar hade Bajard och hans anhang narrat af Lasse-Maja allt det stulna, utom 25 riksdaler och gulddörhängena.

Efter detta slyttade Lasse-Maja från Kungsbacken till ett önygt kofte, der två karingar, en gubbe och en pojke bodde. Alla dessa — och Bajard till på köpet — måste Lasse-Maja föda, så att hans tillgångar snart togo slut, och han måste med Bajard göra påhelsingar i herrgårdarkring Stockholm för att stjåla mat ur wisthusen. Därwid hände, en natt att tullbetjeningen wid Carlbergsskommen sköt på dem, men utan att träffa. Gubben, som war med om företaget den gången, hade ätit så mycket sylt på stället der de varit, att han blef sjuk under hemwägen och måste kråkas. De kommo dock alla lyckligt hem. — En annan gång funno de på en landtgård ingenting annat att taga än möbler och speglar, dem de lastade på slädan och förde in till staden. När de kommo till Norrtull, steg Bajard af och gick förut, så att Lasse-Maja måste födra. Tullbetjeningen frågade hwarifrån mansell kom, hwarpå Lasse-Maja swarade att han wore husmansell på landet och skulle föra in möbler till herrskapet i staden, Det föll likwäl tulluppsyningsmännen in att underöka lastet och när de deribland upptäckte ett sönderslaget slaff-

feber,
satt Lasse-
Lasse-Maja
de på en
sin wäg
Num

hjerligen
tillfällde
riktigt aff
slut att d
fällde der
backen, so
han der
så att hu
diger. De
högde hene
uppljning
och igen
kom en lif
samt wäl
hwarcken t
föra honom
så att föll
derpå föbrj
tjinh—n,
slädningen
underherte
störkerad
som beund
i polisen.
de honom,
prompt på
bratt. La
perjon fun
Hör i
parandot
waraaguo
nagare wi
liga sin
förskrädd
hanom.
"Kanner
"Sijja,

foder, som Bajard hade stuckit in, anade de oråd, togo fast Lase=Maja och började bära in sakerna i tullstugan. Lase=Maja hjälpte till dermed, men rätt som han kånfadede på en stor spegel kastade han den i backen och sprang sin väg samt kom lyckligt undan.

Numera hade Lase=Maja motgång i allt och war hjertiligen ledsen wid bekantskapan med Bajard. Han tillställde derföre en dag med de sista styfrar han egde ett riktigt affledskalas för denne och hans anhang, med beslut att derefter lemna Stockholm. Innan han verkställde denna föresats besökte han en krögerska i Kungsbacken, som war mycket svartsjuk på honom. Under det han der åt middag kurtiserade mannen i huset honom, så att hustrun i förargelsen sticade efter en polisgwaldiger. Lase=Maja war ganska frimodig inför denne och bjöd honom på win, men det hjälpte icke, utan när tulluppsyningsmännen wid Norrtull på budstickning kommo och igenkände honom, blef han häktad. Dagen derefter kom en lifdrabant och satte en tågstump kring hans arm samt wille föra honom upp i polisen. Som Lase=Maja hwarken tyckte om sällskapet eller stället, dit man wille föra honom, så gjorde han underwägen en hastig swäng, så att söljeflagären trillade i rännstenen, men när han derpå började springa, under det palten skrek: tag fast tjuft—n, tog en karl tag i honom så duktigt att tåstklädningsen gick sönder och Lase=Maja fick springa i bara underkjoerteln. Man tog snart bättre fast honom, och effortorad af två paltar samt hundratals dagdrifware, som beundrade den wackra mamsellen, fördes han nu upp i polisen. Der träffade han flere af de damer som kånfadede honom, bland annat krögerskan från Kungsbacken, som prompt påstod att han förledt hennes man till äktenkapsbrott. Lase=Maja åter försäkrade att ännu ingen mansperson kunde skriva af att ha kommit åt honom.

För polismästaren sade Lase=Maja sig wara brukspatronsdotter från bergslagen och att de hos honom tillwaratagna nipper woro hans egna. Polismästaren lät nogare wisitera honom och derwid upptäcktes hans werkliga lön. Då blef den svartsjuka krögerskan flat och försäkrade att om hon wetat det skulle hon icke angifwit honom. Bajard, som äfwen blifwit fasttagen, infördes. "Känner du den här damen?" frågade polismästaren. — "Åhja, swarade han, den tjuft—n har jag nog träffat

många gånger på Baggensgatan." Men der kom wittenen, som påstodo att de oita sett Bajard och Lasse-Maja tillsammans på andra ställen, och krögeriskan på Eöder bedyrade att det war hennes örhängen man hade tagit ur Lasse-Majas örsnibbar. Polisbetjenterna reiwio sänder hans kjolar och satte på honom ett par gamla soldatbyxor, som myntes ha warit med i många bataljer, samt togo bort hans wackra lössbröst. Gatten med plymer fick han behålla, och såg följaktligen mycket lustig ut. En karl med fransar och banderoller på jackan, som de kallade för Blomster-Jöran, kom in och wille påsa sina jernhandskar på Lasse-Majas händer. — "Nej, jag tackar såde Lasse-Maja; jag tycker icke om halshandskar." — "Åh, du wänjer dig nog", invände Blomster-Jöran och skrufwade till handläkwarne duktigt. Derestef kemmo två andra hederstknyslar med hwar sin plit och såde åt honom att han nu skulle ut och walla. Lasse-Maja menade att det icke nu wore rätta tiden att släppa ut boskapen, men det hjälpte icke, utan han måste följa med. Blomster-Jöran gick före och höll i en kedja, de begge andra wandrade på sidorna, och Lasse-Maja blef mer besgad än en hel konstridartrupp.

Wid ytterligare polisförhör togo Bajard och Lasse-Maja på sig flera brott, begångna på olika ställen, och fördes derföre än till Upsala, än till Westerås, samt slutligen till Nerike. På iörsta nattqvarteret under färden till Drebro bjöd Lasse-Maja så duktigt på brännwin, att både sångförelaren och husfolket somnade och Lasse-Maja kunde smygga sig ut i skogen, medtagande en bra rock och en yxa, hwarmed han slog sönder sin träblack. Wid Kolbäckes gästgäwaregård kom han till en bro, som han icke wågade gå öfwer, af fruktan att förförljare skulle wara posterade der. Det slog också in; medan Lasse-Maja sunderade härpå, gömd bakom några buskar, hörde han en waktförelad föreflå den andra att gå till gästgäwaregårdens och taga sig en sup. Medan han detta gjorde lemnade han gewäret qwar. Lasse-Maja skyndade sig att taga det och springa öfwer bron.

Efter flera dagars wandring i skogarne hwarunder han bland andra äfwenlyr hade det, att nödgas ligga tre dagar utan mat på en höstulle, kom han ändtligen till sin hemort och fick der hos några bekanta hwila upp sig samt hemta krafter. Derestef kapade han en koffert

från nå
timmer
upp sig
ärfylligt
skriwen
gjorde sig
fortfatta
Hör
höll wärde
Under de
med 300
stanken o
blisna ig
hwarföre
På
från ma
honom i
Maja be
slog hon
säg derest
hätt sina
till en b
real emot
sja fäng
och förfö
gen, eme
marfnaden
med brän
dag och je
Nellan
Maja tra
strand. E
ner, trö
tet han t
F sångs
tog han
med en af
buntar,
sitt rof
liggande
ne land,
som utgj
och 40

från några resandes wagn och fann i den präktiga fruntimmerkläder, juweler och guld. Sedan han nu klädt upp sig fattades honom bara rakbon, och sådana, samt åtskilligt annat knep han i en bondstuga. Sålunda åter blifwen mamsell begaf han sig in till närmaste stad och gjorde sig af med åtskilliga dyrbarheter, så att han kunde fortsätta färden med 70 riksdaler i fickan till Wermland.

Här träffade Lasse-Maja på en marknad en fru som höll wårds-hus-rörelse, och blef antagen till hennes biträde. Under det muntra lifwet knep Lasse ett par plånböcker med 300 rdr uti. En dag kom hans styffader fram till skänken och begärde win. Lasse-Maja slog i det utan att blifwa igenkänd och wisade styffadern all möjlig höflighet, hwarsföre han ock blef mycket höfligt bemöt tillbaka.

På en annan marknad råklade Lasse-Maja årlägsfet från marknadplatsen, samma person som hade förbrädt honom i Upsala. Drifwen af händlystnad gaf Lasse-Maja honom en örfil så att han ramlade omkull, och slog honom med en paraply, tills den gick af; men ansåg derefter rådligast att genast fly, medtagande i största hast sina saker. Under wandringar i skogarne kom han till en bondgård, der blott hustrun war hemma och tog wäl emot den fina damen samt lät henne lägga sig i bästa sängen. Om natten kom bonden med drängarne hem och förstod genast att det war Lasse-Maja som låg i sängen, emedan han hade hört esterlysning uppläias på marknaden. Men Lasse-Maja trakterade bonden så wäl med brånwin och pengar, att han fick stanna qwar en hel dag och sedan tre mils skjuts.

Resan fortsattes wandrande åt Stockholm, och Lasse-Maja framkom utmattad till en herrgård wid Mälarens strand. Han tog midt i ljusa natten ut ett förstuguröster, kröp in och tog i en skänk en hop bordsilwver, hwilket han knöt i en serwet och kastade ut genom ett fönster. I sängkammaren der herrn och frun lågo i djup sömn tog han ur herrns byrsticka några nycklar och öppnade med en af dem byråklaffen, hwarest han fann flera sedelbundtar, utom något guld- och silwvermynt. Nöjd med sitt rof gick han ut i trädgården, der han fann en båt liggande i sjön. Han steg uti den och rodde till närmaste land, hwarest han i skogen räknade öfwer sitt kap som utgjorde 5—600 riksdaler i sedlar, 10 dukater i guld och 40 riksdaler i silwver. Medan han höll på att be-

trafta silfret kommo två siffare till det ställe hans båt låg och bleswo förundrade wid des åsyn. Lase-Maja sprang försträckt ett stycke genom skogen, men kom åter till sjöstrand; snart fann han sig vara på en holme och såg dertill fyra karlar ro bort med hans båt. De kommo snart tillbaka med många flera för att söka reda på Lase-Maja, som nu war så klok att icke gömma sig i skogen, utan i en risbölg på en liten slätt. Andra till af-tonen letade de efter honom, och om natten lemnades tjugu man qwar för att hålla wakt, ty som man hade hittat på silfverknypet, togs för gifswet att tjufswen war qwar. Följande dagen kom åter en wäldig fara, men när de ännu på middagen icke hade fått reda på tjufswen togo de för afgjort, att han kastat sig i sjön. Gensdomsherrn war desutom så nöjd med att ha fått behålla 12,000 riksdaler, som hade legat i en annan byråläda och öfwer att hafwa återfunnit sitt bordssilfver, att han icke stort brydde sig om tjufswen. Således lemnade allesamman ön, medtagande alla båtar så att Lase-Maja, som icke kunde summa, måste ur ett gammalt sähus bryta lös några bräder och med björkwidjor binda ihop dem till en färja, med hwilken han lyckligt kom öfwer till andra stranden, dock med sönderriswen klädning och med förlust af sitt klädesknyte och sina rakdon. — Rakdon tog han dock snart igen på en prestgård, der ingenting annat fanns att knipa, och med en bonde åkte han till Stockholm.

Sedan han här köpt sig fina kläder följde han med en skärgårdsbåt från södra hamnen ut till ett snyggt ställe i skärgården, hwarest han tillbragte åtta dagar i lugn och trefnad, endast oroad af fruns swartsjuka. En natt då han war ute på sisse med herrn i huset och hans folk, föll han i sjön, och då hans wärd räddade honom från att drunkna upptäckte han Lase-Majas lön. Han anade också att det war den beröftrade Lase-Maja, men wille honom ingenting ondt, utan förde honom wid nästa resa till staden med sig dit, samt tog ett wänligt afsked af honom.

Detta war sista gången Lase-Maja lefde lugn. Som han nu war känd af hela polisen, wågade han icke gå på gatan utan slöja, och tillbragte natten i Solna-skogen. Andra dagen igenkände han i en tunnbarerfska sin första Stockholms-bekantskap från Skottgränd, Lisette, som hade måst taga detta yrke för att komma ut från

skottgränd.
 stellig enka
 komma till
 att Lase-Maja
 sig. Sedan
 Maja gjort
 ena efter den
 Dagen
 örende i fler
 gen war min
 nitt och tog
 riksdaler. De
 middagen twi
 annaläs i pol
 sträda sin
 betagen, sedan
 kemt att han
 Efter en
 mema, gif
 Skottgränd
 icke dagen
 riksdalene,
 gifwa honom
 lust att pröf
 på middagen
 med 250 riks
 par ördängen
 daler qwar.
 fette de förr
 Lase-Maja
 dagen prome
 antastade hon
 reemter, ja
 dag förwänt
 som han fö
 daglig örfil
 len köpte he
 gen med en
 Gittja och
 epium i wi
 ded tog han
 rikligt tjella
 hwari han

spinnhuset. Han fick weta att hon bodde hos en be-
 städlig enka och blef införd hos denna. Om qvällen
 kommo Lisette och hennes kamrat dit, men luktade så illa,
 att Lasse-Maja måste bedja dem twätta och kläda om
 sig. Sedan woro de ganska suggga, och efter det Lasse-
 Maja gjort en god qwällsward, lade han sig hos den
 ena efter den andra.

Dagen derefter gick Lasse-Maja ut och gjorde sig
 ärende i flera hus, tills han kom in i ett rum, der in-
 gen war inne, så att han helt lugnt bypnade en chiffo-
 nier och tog tre penningbundtar, som innehöllo 300
 riksdaler. När de begge tunnbarersforna kommo hem på
 middagen wiste de redan af detta, emedan stölden hade
 anmältis i polisen, men de försäkrade att enkan icke skulle
 förråda sin gäst, i hwilken hon för öfrigt blef mycket
 betagen, sedan hon på eftermiddagen fått öfvertygande
 besked att han war en riktig karl.

Efter en natt, tillbragt i godt lag med alla tre da-
 merna, gick Lasse-Maja ut och hörde då en herre på
 Stortorget säga att det hade varit en bestädlig tjuf, som
 icke dagen förut hade tagit hans guldur jemte de 300
 riksdalerna, och tillade att han bara derför skulle wilja
 gifwa honom 20 riksdaler till. Lasse-Maja hade dock ej
 lust att pröfwa hans ordhällighet. När han kom hem
 på middagen fanu han att de begge tunnbarersforna rymt
 med 250 riksdaler, alla hans kläder, en guldfed och två
 par örhängen, så att han nu icke egde mer än 50 riksdaler
 kvar. Följande morgon kommo polisbetjenter och
 sökte de förrymda, men upptäckte derwid lyckligtwis icke
 Lasse-Maja som låg under täcket i enkans säng. Den
 dagen promenerade han ut åt Carlberg der kadetterna
 antastade honom; men han gaf dem örfylar till höjer och
 wenster, så att de måste lemna honom i fred. Samma
 dag försökte han äriwen knipa plänboken från en bonde,
 som han förut hade supit full, men fick i stället en så
 dugtig örfil att han sprang in i Solnasfogden. Om qwäl-
 len köpte han opium hos en jude och åkte följande da-
 gen med en bonde, som hade ett bra penningfkrin, utåt
 Fittja och Södertelje, men kunde icke komma åt att lägga
 opium i winet, hwarmed han trafterade bonden. Säl-
 des tog han sin tillflykt till det wanliga knepet att i Telse
 riktigt sylla bonden och om natten skära af remmen
 hwari han hade nyckeln till skrinet, samt dermed öppna

detta, taga penningarne och springa sin väg åt Stockholm till. I Glasberga backe tog han äriwen plånboken från en full bonde, fastade honom ur kärran och åkte i den till staden. Sålunda hemkom han med 173 riksdaler.

Nästa dag begaf han sig å väg till Enköping och framkom dit på nyåret, eiter flera upphåll på vägen. I Enköping helsade han på hos en garfware, som hade en broder i Stockholm, och som han utgaf sig för den nes fästmo och för profsdotter från Bergslagen med betydlig hemgift, blef han der utomordentligt wäl emottagen. Redan första aftonen fick han följa med herrskapet på en bal och dansade der i ett lysande sällskap till kl. 2 på natten. Några dagar derefter, då garfwaren war bortrest, måste han ligga bredwid hustrun, och som hon såg ganska bra ut, war det nn mycket swårt för honom att aihålla sig från att wisa sin karl-aktighet, äfwenfom det war mycket kinkigt att dölja sitt kön wid afklädjeln. För att bliwa beirrad från dessa swårigheter tog Lasse-Maja om ett par dagar sitt knyte under armen och wandrade skynsam in åt Westmanland.

Der helsade han på hos en gammal ensam gumma och hittade på att spå henne, att hon skulle få en rik rusthållare till man. Gumman blef så förtjust häröfwer, att hon wisade Lasse-Maja alla sina skatter, hwaraf han stal en del medan gumman war ute ur rummet. Strax derefter, när han fick se en bonde komma åkande, sade han att det war hans skjutsbonde och gick sin väg.

Med denne bonde åkte han till Westerås och tog der in hos en gammal bekant krögare, som lät honom om natten ligga hos sin piga. Pigan och Lasse-Maja blehwo snart lika förtjusta i hwarandra, ty det war längesedan den sednare hade soiwit i en ung flickas armar. — Om dagarna war han ofta tillsamman med stadsrättskalen och länsmän, men de kände ej igen honom och fattade icke misstänka. Slutligen blef han dock rädd för detta umgänge och lemnade krögarn, med schalett i stället för hatt på huirvudet.

En rik bonde träffades på vägen, med hwilken han åkte till des hem. Bonden hade en son, som blef så förtjust i Lasse-Maja, hwilken gaf sig ut för inspektorsdotter, att han snart med sina föräldrars tillstånd förlofwade sig med Lasse. Under hela tiden som den förmenta fästmon stannade i gården bemöttes hon på bästa sätt af

alla grannarne,
manen (Sjunde)
Red.

Eter att
Maja in på en
och stödde eiter
om detta, så att
en dans i gran-
nem portäret,
dögjäre samt i
Om war så m
han kom wäl u
att wi skulle nå

Eter ett k
till Wermland.

par spå utan a
gjerte han på
brölet wid a
der han låg e
in plånbok, in
han hade så n
något skulle a
ett jernbruk,
bröd, en skaff
han red bort

När han
en ientio äv
berbergrade h
den blef gum
med smekning
dan hon war
wid henne w
gaf hen hon
margen wakt
Lasse-Maja så
från vinden

pad af en mä
I Dreb
bellei att ro
gar att de st
af en bland
blaf af 4—
med dörren

alla grannarne, och när Lasse-Maja ändtilligen lät af fästmannen skjutsa sig till Köping tog han högt gråtande afsked.

Efter att hafwa änyo passerat Arboga kom Lasse-Maja in på en bondgård, der hustrun kände igen honom och sticade efter länsmannen. Men Lasse-Maja fick nyss om detta, så att när allt folket om aftenen skulle gå till en dans i granskapet, lät han de öfriga gå före sig genom portlidret, och hoppade derefter sjelf öfver en gårdesgård samt sprang allt hwad han orkade in i skogen. Det war så mörkt att ingen kunde förfölja honom, och han kom wäl undan, hörande huru de skrek: det war san att wi skulle släppa den stortjuwen.

Efter ett kort besök i Drebro gjorde han en utflykt till Wermland. Derud såg han en dag en tjuf så fyratio par spö utan att det ringaste beklaga sig. Om qwällen gjorde han påhelsning hos länsmannen, som hade fört befälet wid afstraffningen och tog ur hans sängkammare, der han låg och sof bredwid sin hustru, ett guldur och en plånbof, innehållande öfver 150 riksdaler. Fastän han hade så mycket penningar, wägade han sig ej in på något ställe att köpa mat, utan slog sönder en ruta på ett jernbruk, kröp in, tog sig en talrik smör, en korg bröd, en flaska brännwin och åtskilligt silwer, hwarefter han red bort på en häst, som han anammade i stallet.

När han nu kom till ett torp blef han igenkänd af en femtio års karing, som bjöd honom in till sin och herbergerade honom på winden i flera dagar. Under tiden blef gumman kär i honom och öfverhopade honom med smekningar, hwilka ej mottogos särdeles wäl, emedan hon war skrynkelig, tandslös och snusig. Digga bredwid henne wille han aldrig. I förtreten häröfver angaf hon honom hos länsmannen, så att när han en morgon wakenade war sungen kringhwärd af folk. Då Lasse-Maja såg att ingen undflykt fanns, gick han ned från winden till dem och lät föra sig till Drebro, begäpad af en mängd folk.

I Drebro flottshätte trufdes Lasse-Maja icke, utan besökt att rymma, samt öfverenskom med 8 andra fångar att de skulle hjelpas åt. Han fick för mutor werktyg af en bland waktkarlarne, så att han kunde affila sin black af 4—5 pundes wigt, och af en smed tyrfar, hwarmed dörren kunde öppnas, hwarpå alla deltagarne i rym-

ningen en natt medelst dyrkarne kommo ur sina rum och ut i ett stort rum, hwarifrån de, genom sönderbrytning af en tegelstensmur, kommo in i landshöfdingens skafferiet. Guligt Lase-Majas tillfälgelse togs ingenting ur skafferiet för att icke förarga landshöfdingen, och genom lilla porten på borggården kommo allesamman ut på gatan. Hvar och en sprang åt sitt håll. Lase-Maja begaf sig åstad att helsa på gumman som hade förrådt honom; han träffade henne i en björkhage och skar sig genast en björksveg samt gaf henne en duktig risbastu för att bota hennes kärleksgriller. Sedan tog han fram silfwer, som han hade gömt i grannskapet, och begaf sig först till krögaren i Westerås, der han ytterligare låg några nätter hos pigan, till hennes stora glädje, och vidare åt Södermanland.

Wid det han passerade en portgång såg han deri en westgöthehandlandes las. Han beslöt genast att slå sig på handel, spände hästen för wagnen och körde. När han åkt hela natten undersökte han sitt warulager; det bestod af kläde, wadmål, lärfter, kattun, kambrik, schalar och schaletter samt åtskilligt annat smått. Men passfattades, och knallarespråket kunde Lase-Maja icke.

I Wingåker socken sålde han waror på åtskilliga ställen, bland annat hos en nämndeman, som anmärkte att han ej tycktes vara någon stålknalle. — Nej, sade Lase-Maja, jag är en riktig handlande från Borås, som bland bättre folk lärt mig finare språk: dermed war nämndemannen nöjd. Kommersen fortsattes och inbringade på 15 dagar 600 riksdaler. Derefter togs wägen till Ekfjö.

När Lase-Maja kom dit war det marknad, wid hwilken många Westgöthar infunnit sig, så att Lase-Maja måste lemna sitt las på ett ställe utanför staden. Sedan fann han på marknaden den wårdsbusfrun, som han hade warit hos i Wermland, och fick af henne det rådet att skaffa undan häst och las ännu bättre. När han nu hade hemtat dem på astouen och skulle föra längre bort, antastades han på wägen af länsmanen och stadsfiskalen, hwilka ämnade se efter kontraband. Men rädd att bli fast gaf Lase-Maja dem hwar sitt rapp, så att de ramlade i backen, hwarpå han sprang in till staden, lemnande häst och las i sticket. Han fick herrberge hos wårdsbusfrun, och hon klädde honom till en grann

wannill, jem nä
sera sig, en nå
Lase-Maja kom
På en annan
friare från Eto
rum. Af fruktan
begaf Lase sig
Utkomman p
sem då war klä
hwilken och fö
sig komminister,
nu återvände dit
Maja gaf sig
dette från Merit
hade bait någon
marade Lase-M
kommistern; w
nu för religiö a
si östa. Kommi
och gjorde snar
tanno hem som
war mycket fatt
dod af den gamm
ministern och d
sem war stulen
skide han komm
dade i predikst
sa och lyckönska
mjående gifter
föf och hade sp
modern in och
genast ned till
ler ett heppa
När midde
mal sedat bol
förem han wa
betaling till
gäfer. Under
att följa med
med sina kryd
tag mycket w
med länsman
war mycket go

mamsell, som fick flera älskare, af hvilka han lät kurtisera sig; om nätterna gjorde frun tjenst. Sedan knep Lase-Maja hwad han kunde komma åt af sina kurtisörer. På en annan marknads träffade han en af sina fordnafriare från Stockholm, som förebrådde Lase-Maja sin ruin. Af fruktan för obehag och för frågor efter pass begaf Lase sig genast på flykt.

Utkommen på landsvägen, upphanns Lase-Maja som då war klädd till fruntimmer, af en åkande herre, hvilken erbjöd honom plats i sin chäs. Det war en fattig komminister, som nyligen hade tillträdtt sitt kall och nu återvände dit från en resa i hushållsreder. Lase-Maja gaf sig ett falskt namn och sade sig vara prest-dotter från Nerike. Komministern frågade om mamsellen hade haft någon broder i Upsala. — Ja, Carl Adolf, svarade Lase-Maja. — Just honom menar jag, sade komministern; wi woro mycket goda wänner, och det war nu för roligt att träffa hans syster, som han talat om så ofta. Komministern blef alldeles förtjust i Lase-Maja och gjorde snart sitt frieri, hvilket antogs, så att de kommo hem som förlofwade till komministerns mor. Der war mycket fattigt, och Lase-Maja blef särdeles omhuldad af den gamla modren när han köpte en ko åt komministern och desutom skänkte honom en silfverlocka, som war stulen från stadsfiskalen i Skjöv. Nästa Söndag följde han komministern i kyrkan, der denne slog och undrade i predikstolen så att bönderna woro alldeles förtjusta och lyckönskade honom på det hjertligaste till hans förestående giftermål. Morgonen derpå, medan Lase-Maja sof och hade sparkat täcket af sig, kom den blifwande swärmodren in och upptäckte att det war en karl. Hon gick genast ned till sin son, men Lase-Maja begagnade tillfället att hoppa ut genom fönstret och springa sin väg.

Mot middagen kom han till ett torp, der en gammal soldat bodde, som gick på kryckor. Denne gifvade hwem han war, men ledsagade honom likväl för god betalning till ett bondfolk, som ofta herbergerade sådana gäster. Under wandringen dit hade Lase-Maja swårt att följa med gubben, ty han tog 4 — 5 alnars språng med sina kryckor. Bondhustrun som war ensam hemma, tog mycket wäl emot honom samt gjorde honom bekant med länsmanen i trakten, hvilken också för betalning war mycket god vän med alla tjufwar. Han gaf läns-

mannen ett fickur och fick i utbyte några winkar om att det skulle löna sig att göra försök hos en grevinnans några mil derifrån. Dit begaf sig och Lasse-Maja, skjutad af bonden sjelf. Då han inkommit i grevinnans sängkammare, der hon låg och sof, och kunnit ut i yttre rummet en koffert, som innehöll hennes dyrbarheter, mötte han der inspektoren och kammarjungfrun, hvilka hade legat vakna tillsammans, och af hvilka den förre nu skrek: Är du här, din satans Lasse-Maja! Dig skall wäl fan ta! Men Lasse Maja drog honom i skallen med en butels, hwarester han hoppade ut genom fönstret utan att förtjena någonting på den affären. När han kom ut hade bonden öfrifräckt varit sin väg, så att han måste ensam fortsätta sin kosa.

Swer åkrar, ängar och hagar sprang han till han lemnat försölsjarne långt ester sig. Snart kom han till en större gård, der han gerna wille in och wärma sig. Han försökte bryta upp ett fönster, men då det icke lyckades slog han sönder en ruta så att det klingade. Likwäl wäckte det ingen uppländelse, och när Lasse-Maja kom in hörde han en man bedja af alla krafter om skydd mot djeiwulen och allt ondt. Midt på golwet i första rummet låg ett svept lik. Derinne tog Lasse ur ett skåp litet mat som genast förtärdes, från wäggarne ärfkilliga klädespersedlar, ur en stor kista en liten koffert och ur matskåpet ytterligare två silwverpokaler, ett par dussin silwverskedar, något småsilwver, sex guldringar och två par örhängen. Allt detta jemte en koffert fruntimmerskläder, kastades ut genom fönstret, och när någon hördes komma i dörren hoppade Lasse-Maja ut samma väg han kommit in. Utkommen hörde han folk som blifwit wäckta af bullret, stå omkring liket och bedja Gud bewara dem från trolleri och allt ondt, ty de trodde att den döde spökat. — Den först påträffade kofferten befanns innehålla 200 riksdaler i sedlar, 50 rdr i silwver och en guldfed. Nu fortsatte han sin färd med god kassa, till en stad som han icke kände, och tog in på källaren. Der war marknad, så att flera judar funnos der. Till en af dem sålde Lasse-Maja sitt silwver, men fick ej mera för fem markor, än 106 riksdaler. Om astoneu knep han i trängseln en redikyl med 40 riksdaler uti. Andra dagen träffade han i ett hus en dör, som handelsjewis kunde öpp-

nas med hans kammarnyckel, och tog derinne ett schatull, som wid hemkomsten befunns innehålla 200 riksdaler, 2 guldkedjor, 8 medaljonger m. m. Desutom anammade han samma aften ett par plånböcker innehållande 47 rdr, och ett fickur.

Sälunda rikeligen utrustad beslöt han att likt annat storfolk tillbringa vintern i Stockholm och uppjorde derför resällskap med en fru från Upsala. Redan wid första nattqvarteret, i Nyköping, uppträdde hon, att hennes sällskapare var en karl och gifvade att han wore Lasse-Maja. Han erkände detta och bad henne att icke förråda honom, hwilket hon lofvade, ännu som att på sitt pass skaffa honom till Stockholm. Dittomua lät frun honom förete hennes pass och anmäla sig under hennes namn i polisen, hwarefter frun samma dag reste sin väg, utan att wisja mottaga någon wedergällning. Nu war det icke swårt för Lasse-Maja att få sig rum, och han höll sig der mycket stadig, endast besökande operan om qwärlarne samt då och då, i sällskap med andra fruntimmer, utwärdshusen. Han besökte ännu julmarknaden, utan att stjåla det ringaste och uppörde sig så ausständigt att han fick wara i tred för kurtisjörer.

Efter jul träffade han på Stallmästaregården en f. d. länsmän Kron, med hwilken han sutit tillsammans på Drebro slott, och hwilken nu igenkände honom. Denne berättade att han hade fått 40 par spö för stöld af en häst, att han derefter stulit åtskilligt hos en prest, ikläde sig des drägt och gifwit sig ut för pastor samt derpå förtjenat rätt bra. Derefter hade han warit bokhållare på ett stort bränneri wid Mariefred, men rymt med en stor summa pengar och under falskt namn satt sig ned i Stockholm med sin hustru. Wid återkomsten till staden mötte de på Norrtullsgatan den dewaldiger, som sednast hade arresterat Lasse-Maja, och som nu tycktes känna igen honom, men likwäl icke war säker på sin sak. Kron rådde honom att aldrig gå in på sämre ställen, emedan man der mest war utsatt för polisbetjenten. Om natten kom han så sent hem, att wärdinnan förebådade honom det, hwarför han på annat ställe hyrde sig två rum och antog en betjent, som efter ett par dagar rymde med nästan alla hans guldnipper. Pengarne hade förut gått åt, dels till att lefwa godt, dels i lån åt Kron.

Betsjenten blef snart fasttagen och bekände i polisen att han stulit nipperna från den frun, hos hvilken han tse-
nat, hvarföre Lase-Maja blef upptallad för att igenkänna
sina saker, men han vågade sig icke upp i polisen, utan
flyttade i hemlighet till den enkan, som förra gången han
war i Stockholm hade herbergerat honom, och här, öf-
wertalad af Kron, bestöt han deltaga i en inbrottsstöld
uti Järfälla kyrka. När de kommo dit gingo de in ge-
nom ett fönster, sönderbröto muren till sakristian och öpp-
nade kasakistian, hwari befunnos mellan 5 och 600 riksdaler
samt nära 5 marker silfwer. Af pengarna fick
Lase-Maja hälften, men lemnade deraf 200 rdr i förwar
hos Kron, och af silfret fick han ingen andel.

Från denna stund intogs han af ängslan och oro
öfwer helgerånet, oakadt han tillbragte kärliga dagar
med den bestedliga enkan. Detså war nu ändtligen strafs-
fets stund kommen. En dag i Februari månad 1811
kom ett fruntimmer af hans bekanta till honom på
Slottsbacken wid waktparaden och frågade hur det stod
till. När Lase-Maja gjorde henne samma fråga, sva-
rade hon "rätt bra!" och detta war öfwerenskommen sig-
nal till en gewaldiger och en polisbetjent att häkta Lase-
Maja. Han blef då så förtretad att han sprang fram
och spottade frun, som hade förrådt honom, i synen. Han
war alldeles desperat, men kunde icke göra sig fri i anse-
ende till det myckna folk, som hastigt hade samlat sig
omkring den kring land och rike kände Lase-Maja. Vid
uppkomsten i polisen fick han åter karlkläder och sattes i
tre weckors mörkt fängelse för att förmås bekänna hwar
han hade bott; men det gjorde han ändock icke. När han
kom ut i samma rum med andra brottslingar träffade
han Kron, som äfwen råkat fast. De togo begge på sig
brott som de aldrig begått, för att få ransakningen flyt-
tad än hit, än dit, och derunder få tillfälle att fly.

Under dessa forslingar kom han en gång till We-
sterås och blef en afson upphemad till landsshöfdingen,
som wille wisa sitt främmande hur Lase-Maja såg ut.
Dittkommen tillfrågades han af landsshöfdingen bland an-
nat om han ej kände en kusin Strickling, som nu wore
häktad. Lase-Maja war nog ensaldig att tro här wara
fråga om en slägting till landsshöfdingen och svarade der-
före att han aldrig haft äran umgås med någon sådan.

Landshöfdingen bad honom weta hut och lät sätta på honom en jernklädning, så tung att Lase-Maja måste bäras i och ur äldonet. Nu war det slut med all uthållighet till rymning, och på Drebro flott slet han under 1812 års riksdag mycket ondt, till des en förnäm fru, som hade sett honom i fängelset, utverkade lindring för honom.

Under denna riksdag kom mycket folk och bestädade honom, samt gaf honom pengar, så att han alltid hade god tillgång derpå. Efter två års släckande fram och tillbaka blef han ändtligen 1813 af Sollentuna häradsrätt dömd till 40 par spö, uppenbar kyrkopligt och lifstids fängelse å Carlstens fästning. Sedan Hofrätten fastställt domen fördes han ut till Barkarby gästgärowaregård för att undergå spöstraffet. Bibehållande ännu sitt glada lynne sade han åt profossen att han ej behöfde trötta ut sina armar på hans rygg. — Ah, jag tröfkar för dagspenning, swarade profossen. Lase-Maja påminte honom då att de, som det gäbra, plåga arbeta maktigt. At länsmannen sade han att man borde komma ihåg hur fint skinn han hade, såsom warande fruntimmer. Men det hjälpte icke, profossen slog och Lase-Maja skrek så att örhinnorna kunnat spricka på de kringstående. Sedan undergick han kyrkoplikten och weckan derpå sattes han på fänglärran, med en stor jernbeslagen black och två par handkläswar samt forslades till fästningen Carlsten, der han snart blef lock först hos waktmästaren och sedan både lock och hofmästare hos place-majoren.

Efter 10 års wistelse der, och sedan han sparat in en summa pengar, mutade han en båtkeppare att föra honom öfwer från fästningen till fasta landet, hwarefter han landwägen kom till en af sina gamla bekanta i Bohus län. Rymningen förorsakade stor uppståndelse på fästningen, och den starkaste karlen i Marstrand sändes genast ut att snoka upp rymmaren. Han begaf sig raft till Lase-Majas gamla wän och träffade der war stortjus, band honom till händer och fötter likt ett kreatur, kastade honom på en källa och förde honom under den hårdeste behandling åter till fästningen.

År 1838 blef han af gunst och nåd frigifwen från fängelset och reste då på en kort tid till Stockholm samt till ätffilliga andra delar af landet, öfwerallt mottagen med mycken nyfikenhet. År 1840 war han åter i Stock-

holm och föränledde då så stora folksamlingar, att polisen
måste hindra honom att gå ut sedan det blifvit mörkt
och stikade honom med ett fartyg till Westerås, hvaris
från han begaf sig till Nerike och inköpte ett hemman,
som han stadigt och hederligt skötte till sin dö, utan ringaste
håg till något af sina fordna äfventyr.